

Lovforslagenes paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagenes overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

**Peter Nielsen:** Interessen hos offentligheden om udvalgets arbejde har vel mest samlet sig om, hvorvidt man i udvalget var i stand til at finde en anden overgangsordning, således at de såkaldte spekulative forudbetalere ikke får en uberettiget fordel på andre skatteyderes bekostning.

Jeg sagde ved første behandling, at mit parti gerne ville medvirke til en sådan ordning, for så vidt den lod sig etablere. Jeg udtrykte min tvivl herom, og desværre er tvivlen ikke gjort til skamme. Vi fik ganske vist i udvalget et udkast fra finansministeren, der skitserede, hvordan en sådan mere retfærdig overgangsordning kunne etableres ved at indføre et reguleringstillæg i lighed med det reguleringsfradrag, der er foreslået. Ministeren ville imidlertid ikke stille det som forslag, og det ville mit parti heller ikke. Men ville andre partier stille et sådant forslag, ville vi dog stemme for det, idet det trods alt vil være mest retfærdigt.

Grunden til, at vi ikke ønskede at være forslagsstillere, var for det første, at det ville være meget besværligt at føre ud i livet, og vi er ofte nok, somme tider også med rette, blevet bebrejdet af de lokale skattemyndigheder, som rent praktisk har arbejdet med skattelovene, at vi laver lovene for snørklede og ikke nemme at administrere.

Det var den ene og den væsentlige grund til vore betænkeligheder. Den anden var, at hele problemet i den offentlige debat var blevet alt for overdimensioneret. Ved stikprøver har man kunnet danne sig et sikkert skøn over, hvor stort problemet er. Der er forudbetalt ca. 1.200 mill. i 1966, mens det normale er 700 mill. Tallet stiger automatisk på grund af den almindelige velstandsstigning, så mere end 400 mill. kr. er næppe forudbetalt på spekulationsbasis. Skulle vi give et reguleringstillæg, måtte det selvsagt være så rummeligt indrettet, at det ikke ramte i flæng, fordi f. eks. indtægten kunne være steget i 1967 og skatterne var noget højere i 1968. Derfor, hvis man skulle udregne et reguleringstillæg, måtte man selvfølgelig give en margen for, hvor meget af forskellen der kunne beskattes. Den var ud-

regnet til 15 pct. af den kommende skat minus 1.000 kr., og det tal skulle så overstige skatten i 1967, før der blev tale om at beskatte en sådan difference. Meget retfærdigt, men meget svært at administrere, og desuden ville det ikke give så mange penge, at der kunne blive tale om egentlig skattelettelse for ikke-forudbetalere.

Det har nu imidlertid vist sig, at intet parti vil stille et sådant forslag, og der bliver, hvad det angår, altså ikke nogen ændring i det oprindelige lovforslag, idet vi må afvise det af venstre og de konservative stillede ændringsforslag, som efter vor formening ikke løser noget problem. De med den høje skat i 1967 i forhold til den kommende skat skulle være dækket ved selve lovforslaget. Som det fremgår af betænkningen, vil ideen med at give fradrag for betalte skatter i år, altså efter den nuværende skatteseddel, betyde, at den foreslåede skatteskala må forhøjes med 13,6 pct., så det vil blot være at give med den ene hånd og tage tilbage med den anden, idet som omtalt det, man således kunne få mere ind ved forudbetalingerne, ikke vil betyde noget, og man kunne jo nemt komme til at ramme, hvad skal man sige, ikke-spekulative forudbetalere mere eller mindre i flæng ved dette system.

Ja, man kan selvfølgelig sige om hele dette problem, at vi har arbejdet efter det strengt videnskabelige princip: hen til kommoden og tilbage igen. Men socialdemokratiets ønske er nu, at vi hurtigst muligt får den skattefradragsret fuldstændig væk, så den ikke kan hæmme indførelsen af den nye skattereform, og så må vi tage overgangens ulemper. Og det er dog værd at gøre opmærksom på, at meningen med udvalgsarbejde er jo netop, at man skal overveje frem og tilbage. At disse overvejelser og de forskellige stadier er kommet ud til offentligheden, ja, det er der vel ikke sket noget ved, men det endelige standpunkt er nu altså her for vort vedkommende, at når andre ikke vil stille forslaget, så er vi ikke så forhippet på det, at vi selv ønsker at gøre det.

Det gælder også for det andet stridsspørgsmål: hvorvidt vi skulle beholde fradragsretten for betalte kommuneskatter. Det er selvfølgelig rigtigt, at en sådan bevarelse giver skatteyderen i den dyre kommune lidt